

MILOŠ TOMASCO
Bonjour Monsieur Gauguin

A távolban fény van,
a távolban van az ember:
a fény mögött az örök utazás...

A hómezők fényétől elvakítva
nájlönfűből szőtt hálóban vergődünk,
kezünk elnehezült, de lábunk csak visz
tovább oázisokon át;
alighogy megérintjük, a horizonton lila
körök
indulnak táncba
havas gödrökbe a vágy
új cserepe hullik...

Némaságra átkozott
ajkunkon moha nő
simogatás helyett
szavainkban tört kő...

Lelkek tavának partjain
régi nyomok –
a sóvárgás lángja:
az ólmos vizek mélyéből áramló
hideg korhadt porrá emészti el...

Üres falak bilincsében
titokban
harangszóra várunk,
szemünkben élesztgetjük
mosolyunk
áhítjuk találkozásunk.

doc. E. S.

Hogy jussak át viharban a zsugorodó hídon
meredélyről meredélyre?

Szívem, hogy elárassza a fájdalom,
megnyíljon a legvégső határnál,
a bazalt, a jég orgonáit megzendítse,
meghallgasson, beszéljen és éljen.

Bolemant László fordításai